

KOVÁTS
RÓBERT

Halhatatlan

I. Az öröklét fogságában

TARTALOM

Sötét lélek	13
Jól vigyázz, mit kívánsz!	67
Minden odavan	119
Az erdő szelleme	183
Az élet értéke	225
Óvó kezek	291
Hamis tündöklés	343

Részlet az 1. fejezetből

„Szeptember havának első napjának délelőttjén szép egymásutánban érkeztek az angol főurak és méltóságok a várkastélyba, személyzetükkel, pompás ruháikkal, páncélba bújt testőrségükkel és felfuvalkodott rátartiságukkal, öntelt ábrázatukkal, mely idegenül fehérlett a skót felföld nyújtotta háttérben. De Carey gróf mindegyiküket szívélyesen fogadta, anélkül, hogy egyetlen őszinte szót vagy gesztust is nyilvánított volna feléjük. Modora egyszerre volt udvarias, bájos és kifinomult, de ha valaki e megnyerő felszín alá akart tekinteni, az észrevehette a szemében villanó megvetést, a dominanciát, és azt a fajta hozzáállást, miszerint a többi embert nem tekinti hús-vér lényeknek, hanem csupán eszközöknek a céljai eléréséhez, tárgyaknak, amiket kénye-kedve szerint rakosgathat. A gróf jól tudta, hogy a hasonszőrű, öntelt nemesek, akiket módszeresen az évek alatt magához édesgetett, nem fognak az ő motivációin és elmejátékain fáradozni; egyszerűen beletespedtek a gazdagságba, és sérthetetlenek, megingathatatlanak gondolják magukat. A náluk jóval eszesebb William tisztában volt vele, hogy az ilyen embereket lehet a legjobbban kihasználni, átverni és félresöpörni, ha már nincs szüksége rájuk. Ily módon forgott az élet sűrűjében, még egy adott ideig.

- Robert! – üdvözölte a kitörő öröm látszatát mímelve Galloway herceget, aki oly nagydarab volt,

hogy egy-egy ember támogatta őt, miközben hájas tagjait vonszolta. – Légy üdvözölve szerény hajlékomban!

A dagadt előkelőség kezét szorított de Careyvel, majd rögvest bemutatta a lányát, aki illedelmesen és kissé elpirulva pukedlizett a várúr előtt. A gróf egy szempillantás alatt felmérte őt; lágy pillantását, a vékony nyakát ölelő hosszú, dús hajfürtöket, kezének tartását, ujjait, kimért lábtartását, előtérbe helyezett keblei felett érzett alig észrevehető pironkodását. A hercegnő aranyba, csipkébe és brokátba bújtatott szűzies látomás volt, ám de Carey egyből tudta, hogy mézesmázos beszéddel könnyen ágyba vihető ostoba fruska.

- Hercegnő – csókolta meg lágyan, de elég hosszán a lány kis, fehér kezét -, boldogan látom önt is kastélyom falai közt! Köszönöm, hogy megtisztel ragyogó jelenlétével, és már most tudom, hogy bármi készülődésem, hogy pompázatosá tegyem eme szürke otthont, meddő vállalkozás volt, hiszen az ön szépsége mindent és mindenkit elhalványít maga körül.

Anne Galloway megtanulta, hogyan fogadjon hercegnőhöz méltóan egy ilyen bókot, ám úgy tűnt, képtelen ellenállni a Williamből áradó lehangoló jelenlétnek. Az éppen csak látható ádázság, bujaság, melyet megpillantott a vendéglátója fekete szemében, el is feledtette vele, hogy egy hercegnőt még egy grófnak is ki kell érdemelnie, meg kell hódítania.

Nemsokára megérkezett a két másik meghívott hölgy is, Lady Trenton és Lady Warthon, a maguk visszafogott kíséretével, amely mintegy tucat embert számlált. A gróf őket ugyanolyan lelkesedéssel fogadta, akárcsak Galloway hercegnőt, s mialatt tekintetével mindenféle visszafogottság nélkül levetkőztette a nemes nőket, elképzelte, milyen volna mindhármukat egyszerre magáévá tennie.

A tekintélyes vendégsereg több mint húsz főt számlált, ehhez csatlakozott még a Craigdorney várban élő tizenhét lovag, köztük Godfried parancsnok is, valamint e férfiak asszonyai. Mind a nagy lovagteremben foglaltak helyet annál a három hosszú asztalnál, melyből kettő egymással szemben, a hatalmas tetőt tartó oszlopok között állt, a harmadik pedig a terem végében, kiemelt helyen, mögötte egy tekintélyt parancsoló kandallóval. Itt ült William, s tőle jobbra-balra azok az emberek, akik rangban és pozícióban hozzá a legméltóbbak voltak. Minél távolabb ült valaki a várúrtól, annál kisebb jelentőséggel és ranggal bírt. És de Carey szemében annál kevesebb értékkel is.

Az asztalok roskadásig voltak pakolva finomabbnál finomabb étkekkel, minden kupába és korsóba csurig töltöttek, a szolgák hada fel-alá rohangált, hogy az előkelőségek igényeit kielégítsék, s közben elengedték a fülük mellett a lefitymáló, pökhendi megjegyzéseket. Amint a lovagtermet már viszonylagos nyugalom szállta meg, s mindenki készen állt, hogy torkoskodjon, és az asztal fölött

pletykálkodjon, ármánykodjon, a kastély ura felállt, kezébe fogta díszes, ezüstözött kupáját, és ekként szólt:

- Örvendek annak, hogy mind el tudtak jönni eme zord, távoli vidékre, drága barátaim, urak és asszonyok, együnk-igyunk, mulassunk, ne hagyjuk, hogy kedvünket szegje eme silány skót vidék! Mutassuk meg, miként vígadunk mi, angolok! Legyen hát hangos e várkastély, Isten áldásából éljünk soká mind, kik itt ülünk, jókedéllyel, borban, aranyban és gyönyörben fürdőzve!

A vendégsereg egy emberként, egy torokként kiáltott éljent, majd miután William helyet foglalt a trónnak is beillő székében, megkezdődött az étkezés. A gróf intésére a terem másik végében várakozó kobzosok a finom vacsorához illő dalokat kezdtek játszani, s a dalmokok ékes hangjukkal egy olyan világ szépségeiről, könnyedségéről énekeltek, melyek a hétköznapi emberek számára ismeretlenek, egyszersmind vágyottak voltak.”

„Átvágott a kis, kikövezett téren, átment a fenti várudvarba, majd felballagott a lakótorony harmadik szintjére. Benyitott a lakosztályába, ahol Elizabeth ücsörgött a kereveten. A kísérete nem volt vele.

- Na, hadd halljam, mit akarsz? Nincs sok időm.

A nővére felkelt, és komoly, fájdalmas arcvonásokkal nézett vissza rá.

- Édesanyánkról van szó, William. Betegség támadta meg. Hamarosan meg fog halni.

De Carey gróf az egyik asztalon álló tálból egy körtét vett a kezébe, s játékosan elkezdte forgatni az ujjai között. Miután beleharapott, elégedetlenül elfintorodott, s a gyümölcsöt kihajította az ablakon.

- William – Elizabeth odalépett hozzá, és megszorította a karját. – Anyánk haldoklik.

- Igen, hallottam – a gróf szeme önmagától eltelve csillogott.

- Tudom, hogy sosem voltatok jóban, de ő az anyánk. Mellette a helyünk.

- Neked talán igen, de én egy tapodtat sem mozdulok innen. Egyetlen ujjamat sem mozdítom meg őérte.

- Hogy lehetsz ilyen szívtelen? – Elizabeth remélte, hogy nem ezeket a szavakat fogja hallani, de próbált felkészülni rá, hogy anyjuk haldoklásának híre talán megenyhíti Williamet. Tudta, hogy egy távirat vajmi kevés lenne ahhoz, hogy rávegye az öccsét a tisztességes elbúcsúzásra, ezért inkább jókora utat megtett, hátha a szemébe nézve jobb belátásra tudja téríteni őt.

- Hogy én szívtelen?! Az a nő sosem szeretett engem, csakis téged, ahogyan az apánkat sem szerette, nem tisztelte és egy jó szava nem volt hozzá, pedig őneki köszönhette a nevet, a vagyont, a könnyű életet. Nélküle csak egy eladósodott földbirtokos nyomorult lánya maradt volna, apánk volt az, aki felkarolta őt, és mit kapott cserébe? Anyánk még a sírja felett állva sem szólt egyetlen árva jó szót róla! Nem én vagyok szívtelen, drága nővérem, hanem az a kőszívű asszony.

Elizabeth szomorúan megcsóválta a fejét.

- William, most kérlek, nagyon komolyan figyelj rám, nyisd ki a füledet! Ez a harag, ez az egész életed során a szívedben élő és bajt okozó ármány harag lesz a veszted. Apánkat is ez vitte a sírba, és ha nem változol meg, ugyanez lesz a végzeted neked is. Bármit is gondolsz rólam, én szeretlek téged, mert az egyetlen testvérem vagy. Légy jószágos, belátó és hallgass a szívedre, kérlek!

- Hallgassak a szívemre? – villant meg de Carey gróf ádáz tekintete, mely túlságosan is ismerős volt a nővérének. – Nekem nincsenek érzéseim. Ha van bármiféle is bennem, amely érzelem, avagy annak a halovány árnyéka, az csak pusztá megvetés és gyűlölet. Semmit nem érsz el azzal, hogy itt esdekelsz előttem, mert nem tudsz megadni, sem más belátásra téríteni. Ezt elfogadod vagy sem, nekem teljesen mindegy. És most menj innen. Menj vissza anyádhoz, és sírd ki magad az ágya mellett. Engem ez az egész nem érdekel.

Riasztó volt látnia Elizabethnek, hogy miféle emberré vált a testvére. Mintha egyre elvadultabb lenne, egyre torzabb. Honnan benne ez a keserűség, ez a mérhetetlen ridegség és embertelenség? Megfejtethetetlen sötét kozmosz volt számára a gróf lelke, s bármennyire is fájtak neki a szavai, csak őszinte sajnálatot tudott érezni William iránt. Pár pillanatig még elmerült a gróf fekete szemében, majd reménytelenül elfordult tőle, s az ajtóhoz lépett. Amikor kinyitotta, e szavakkal búcsúzott:

- Én megbocsátok neked, William. De vajon az idő is?”

Részlet a 2. fejezetből

„Azzal lova oldalába vágta a sarkantyúját, és elindult a legkevésbé lejtős szakaszon. Kilenc fős kíséretének tagjai egymásra pillantottak, s kénytelen-kelletlen módon követték az urukat. Nagy sziklákat kerülgetve, a tetemes mennyiségű hóban lassan haladtak egyre feljebb, de csak-csak sikerült méterről-méterre jutniuk, megállíthatatlanul közeledve a mitikus csúcs felé. Időközben a távolban gyülekező felhők még nagyobbra dagadtak, és elkezdték beborítani az égbolt mind nagyobb és nagyobb részét. A grófort nem zavarta ez a csekélység, hiszen mi volt ez a remélt szörnnyel való találkozáshoz képest, amivel akkor is megvívott volna, ha fákat kidöntő viharos szélben lel rá a szürke fenevadra. Kétségtelenül a rendíthetetlen bátorság volt talán az egyetlen erénye Williamnek, ám ez is mérhetetlen arroganciájából táplálkozott; egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni, hogy bármi hatalmasabb és nagyobb lehet őnála. És ha történetesen egy szürke embernek titulált szörnyszülőltre fájt a foga, akkor biztos volt benne, hogy meg tudja ölni a rémet. A kilenc fős csapatra is leginkább azért volt szüksége, hogy tanúi legyenek a remélt diadalnak, és soha senki ne vethesse a szemére, hogy csak henceg és összevissza beszél. Ha kell, pusztá kézzel vonszolja le a megölt szörnyet a hegyről, és a

lenyúzott bundájával dekorálja ki a lovagtermet, így vélekedett a gróf.

Azonban senkinek nem mondta el, valójában miért szeretné megtalálni a lényt. De Carey bár művelt és jó eszű ember volt, mégiscsak a babonás középkor szülötte, s mint ilyen, hitt a természetfelettiben, a mítoszokban, a szörnyekben, koboldokban, s általában mindenféle rémségnek valós alapot tulajdonított. Úgy gondolta, léteznie kell valami emberfelettinek a Ben Macdui sziklái között, valaminek, ami kiállta a természet és az idő próbáját. Ami századok óta rémülettel tölti el a helyiek szívét. Él odafent valami, ami talán halhatatlan, de legalábbis rettentő sokáig képes létezni.

William terve igen egyszerű volt; úgy gondolta, katonái segítségével átfésüli a hegyet, felkutatja a szürke embert, és megöli. Miután végzett vele, a vérért felfogja egy kupában, és az utolsó cseppig megissza. Azt képzelte, hogyha e lény valóban természetfeletti, legalábbis amíg egy penge át nem járja a szívét, akkor a vágyott elixírt a vére tartalmazza. Így végre akár öröklétűvé is válhat, mindenkinél hatalmasabbá, még Anglia királyánál is, sőt bármely uralkodónál, aki valaha e világra született.

Mialatt makacs elszántsággal ostromolta a hegyet, és a viharos égbolt egyre közelebb és közelebb jött, eszébe jutottak azok a kísérletek, melyeket az elmúlt évek során tett arra, hogy meglelje a halhatatlanság titkát.

1293-ban kapcsolatba került egy igen tekintélyes varázslói tudással rendelkező személlyel, bizonyos Thomas Batesszel. William világéletében éleslátású, agyafúrt ember volt, az állítólagos mágus ennek ellenére rá tudta szedni, mivel olyan fantasztikus érzékkel hatott a férfi vágyálmára. Egy varázssital reményét lobogtatta meg de Carey előtt, melynek előállítása igen drága multság volt. Hónapokig csak hitegette őt, míg végül William türelmének utolsó cseppjei is elpárologtak. Elfogatta a csalót, majd nemes egyszerűséggel az életéért rimánkodó férfinak levágatta a fejét. Az egészre egy sötét éjjel az erdőben került sor, és a holttestet igen hamar széthordták a farkasok.

Három esztendővel később két alkímista kereste fel, akik titkos úton-módon szereztek tudomást arról, hogy mi a szíve legfőbb vágya. Rosetti mester és Geoff Levander biztosították róla, hogy elég világi és természetesen túli ismerettel bírnak ahhoz, hogy valamiféle életmehosszabbító hatású, talán az öröklétet is garantáló kotyvalékot tudnak előállítani. William, tanulva az előző esetből, leellenőriztette a két meglett korú férfi hátterét, és azt találta, hogy rendkívül magasszintű tudásra tettek szert a matematikában, az asztrológiában, az ásványtanban, az orvostudományban és nem utolsó sorban megismerték azon dolgokat is, melyeket ők csak rejtett erőknek hívtak. De Carey bizalommal fordult feléjük, de mielőtt a két alkímista elvállalta volna a feladatot,

közölte velük az elődjük sorsát. Ez nem szegte kedvét a vállalkozó szellemű párosnak, bíztak a sikerben.

Ám hosszú hónapok munkálkodása semmilyen eredményt nem hozott. William tájékozott a dühtől, amire is Rosetti mester és Geoff Levander megígérték neki, ha már nem tudták az öröklét szerét létrehozni, legalább adnak valamit, ami megvédi de Careyt a bajoktól, ártalmaktól és betegségektől. Megbízójuk erre jobb a semminél alapon rábólintott, s néhány napra rá a két férfi elő is állt egy fekete színű porral. Azt mondták, kerékbe tört ember csontjának reszelékéből, akasztott elítélt koponyáján növényi anyagból, friss sírhantból és egy titkos, mágikus összetevőből áll a csodaszer. Borral kellett bevenni egy kicsiny mennyiséget minden holdtölte alkalmával, hogy hosszantartó hatása védelmezze a grófot. William kifizette az alkimistákat, majd az utasításoknak megfelelően járt el. S valóban, azóta nem is volt beteg, soha semmije nem sérült meg.”

„Egyszer csak hörögve tért magához. Kezét a torkához tette, s fuldokolva krákolgott, szinte öklendezte a levegőt. Miután a végkimerülésig köhögött, izzadtan zuhant vissza a párnájára. Könnyes szemével a szoba famennyezetét nézte, s azon tanakodott, ha már el kell pusztulnia, miért várta ennyit magára a megváltó halál.

- Közeleg már az utolsó órád – szóltam hozzá, amitől úgy megrémült, hogy beverte a fejét az ágy támlájába.

- Ki... ki van ott? – ijedten pislogott körbe-körbe, míg végül meglátott engem a sötétben. A szobában mindössze egyetlen gyertya pislákol, annak viszont el is omlott a fénye a tágas térben. – Ki vagy te? És... hogy jutottál be ide?

- Nem ismeresz meg, William? Nemrégiben elmeséltem neked egy történetet, amire nem figyeltél oda. Pedig érdemes lett volna megfontolnod az elhangzottakat. Akkor most nem lennél ilyen kellemetlen helyzetben.

- Vénember... - nyögte, s a hátát nekidöntötte az ágytámlának. Igyekezett összeszedni magát, rendezni az elméje szétzilált részeit, s megérteni, hogy mégis mi folyik körülötte. – Hogyan jutottál be a szobámba?

- Éppúgy halsz meg, mint az apád – mondtam, s olyan közel mentem az ágyhoz, hogy lássa az arcomat. – Ott voltam, amikor elhagyta testét a lélek, amiképpen ott voltam veled is, William életed minden pillanatában. Előttem nincsenek titkaid. Jobban ismerlek téged, mint te saját magadat, kiváltképp, hogy fogalmad sincs, ki és mi vagy valójában. Minden gondolatod, minden benned munkáló érzésed, az összes szavad és tettet számomra nyitott könyv, s bizony nem telt el úgy egyetlen homokszemnyi idő sem, hogy ne kívántam volna azt, végre térj észre. Végre nyisd ki a szemedet, amiképpen a szívedet. De ezt sosem tette meg, és nézd meg, hova juttatott az a fene nagy büszkeséged. Az irgalmat, megbocsátást, szeretetet és alázatot még csak hírből sem ismerő jellemed. Nézd, mire pazaroltad el a drága idődet. Az

erődet, a képességeidet. Az összes lehetőségedet, amikor igenis ott volt előtted a szeretet útja, de te nem, még véletlenül sem azon mentél, hanem követtél egy belső, pusztító erejű dörgedelmes hangot, mely villámcsapásként zúgott át életed égboltozatán. S a hang azt mondta; te és csakis te, mindig csak te. Rákaptál az ízére, elfogadtad az aranytálcán kínált hamisan csillogó kincseket, nyújtottad a kezedet a mézesmadzagért, mert az járt neked, hiszen te William Randolph de Carey, Gloucester nyolcadik grófja voltál, de csak voltál. Most valami egészen más vagy, nem igaz? Érzed már, William? Érzed, hogy odabent, nagyon-nagyon mélyen valami szörnyű dologra derült fény? Az igazságra, amit mindig is úgy kerültél, mint ördög a tömjént. Hogy te is csak egy ember vagy. Csak egy ember vagy. A címed, a rangod, a vagyonod, világi kincseid rozsdás szögek elsüllyedt hajód korhadt fáiba verve. Csupasaz vagy és elveszett. Mindössze egy ember. Egy halandó ember.

De Carey rémült arccal meredt rám. A szíve kalapált meggyötört testében, hallottam, ahogy egyre elkeseredettebben küzd.

- Te... a Halál vagy? – kérdezte halkán.

Hosszan, szótlánul néztem a szemébe.

- Mit akarsz tőlem? Miért zaklatsz ily... kései órán?

A kezembe fogtam a gyertyát, melynek fénye ettől kissé felerősödött, s hosszan néztem a félelemtől megfeszült tekintetébe. Feketébb volt az, mint valaha.

- Egy választási lehetőséget kínálok fel neked – válaszoltam.

- Miféle... választásról beszélsz?

- Pirkadatra halott leszel, s a lelked örökre elhagyja e testet. Olyan halálban lesz részed, amelyet életed minden perce szerint megérdemelsz. Elhagyod ezt a világot, s nem okozol több kárt, nem teremtesz több fájdalmat. Ez az egyik lehetőség, William.

- S... a másik? – a gróf nyöszörgött, ahogy próbálta visszafojtani a köhögését, de az csak előtört belőle. Megvártam, míg elcsöndesül.

- Mire vágytál mindig is, gróf? Amióta csak az eszedet tudod. Amióta először megfigyelted, hogy az embereket királyok és nemesek mozgatják, hogy az arany mindenekfelett áll, hogy az érdek legyőzi a szívet, és hogy az ember annyit ér, amennyi hasznot hajt, legalábbis te így értelmezted a körülötted lévő világot. Mit kerestél oly megszállottan, hogy képes voltál azért vért ontani? Mit kerestél odafent a hegyen oly elszántan, hogy az végül is a halálodat hozza a nyakadra, gróf?

- Halhatatlanság... - suttogta áhítattal.

- Ez lenne hát a másik út előtted.”

Részlet a 3. fejezetből

- Három út áll előtted – felelte a nő -, ha fájdalom és harag tombol benned. Amennyiben megpróbálsz elfojtani, felemészt, elevenen felfal és pusztulásba taszít. Kiadhatod magadból, de ha

elszabadul, pótolhatatlan értékeket dönthet romba. Tűzvészként öl meg mindent, melyet valaha szeretttél.

Elizabeth szünetet tartott, s a gyerekeire pillantott. Sabrina tovább lapozgatta a könyvet, mely túl nagyinak tűnt az ölében, Philip pedig a kandalló felé somfordált.

- És mi a harmadik? – kérdezte komoran de Carey gróf.

- Belátod, hogy egyedül nem birkózol meg velem, túl nagy, túl terhes, és segítséget kérsz valakitől, aki őszintén szeret és fontos vagy neki.

William sötéten tekintett a nővére, majd ajka megremegett, ezért összeszorította a fogait. A sakktáblára nézett, megdörzsölte a szakállát, majd a lovát olyan pozícióba helyezte, hogy Elizabethnek nem maradt más kiút, mint besétálni a csapdába. Egy lépést követően ismét mattot kapott.

A gróf hátradőlt, s csöndben maga elé meredt. Nem tudott mit kezdeni a nővére érzéseivel, közelsége és gyengédsége zavarba hozta. Kemény, fagyos szívének héját megérintették a gondoskodón kinyújtott ujjak, de ő ettől elhúzódott.

- Itt vagyok, William – a nő gyöngéd mosollyal nézett rá -, és itt is leszek. Hozzám bármikor fordulhatsz. És akármilyen gyötör, segíthetek benne, hogy könnyebb legyen. Bármit is tettél, akármilyen sötét tettekre is adtam a fejedet, elmondhatod, nem löklek el magamtól. Jól tudom, érzéketlennek, ridegnek tartod magadat, de szenvedésed bizonyítja, hogy igenis vannak emberi érzéseid, William. Te is csak egy ember vagy.

- Ezt te nem értheted! – csattant fel a gróf. – És soha nem is fogod megérteni.

- Tegyel próbára – nézett rá elszántan a nő. Ahogy a gróf tekintete találkozott vele, egyszeriben észrevett valamit; Philip a kandalló közvetlen közelében állt, s egy tűzbe tartott piszkavasat kezdett fogdosni. Veszélyes játékra adta a fejét, nem törődve a forrósággal. Hadonászni készült a vassal, élvezve annak égető, vörösen izzó hegyének fényét.

De Carey azonnal felpattant és odaugrott.

- Te meg mi az ördögöt művelsz? – kiáltott rá, és kitepte az ujjai közül a piszkavasat.

- Bocsánat, bocsánat – mondta megszeppenve a fiú, majd ahogy riadtan a nagybátyjára nézett, elfehéredett a döbbenettől. Kikerekedett szemmel, mozdulatlanul állt, s csak nézte a férfi kezét.

A megilletődött Elizabeth és Sabrina nem láthatták, amit csak Philip, mert a gróf háttal állt az anyának és lányának. William követte a fiú tekintetét, s ekkor vette észre, hogy a piszkavas izzó végét markolta meg.

Nyomban a kandalló oldalának támasztotta, Philipet pedig megfogta és Sabrina mellé kísérte.

- Semmi gond – mondta, amikor visszaült a sakktáblához. – Csak piszkálta a tüzet.

Az este hátralevő részében már nem beszélgettek. Csöndben voltak. Ki-ki a maga gondolataiba merülve. Philip és a gróf tekintete időnként összetalálkozott, a kisfiú pedig próbálta elrejteni a riadalmát. Valami olyannak volt a szemtanúja, aminek még soha azelőtt,

s nem hitte, hogy ilyen létezhet. Újra és újra felidézte magában a pillanatot, amikor meglátta a nagybátyja kezét; sértetlen volt, semmi égési nyom nem keletkezett az izzó vas nyomán. Se fájdalom, se sebesülés. Semmi. Csak halotti csönd, amit egyetlen gondolat töltött ki; William bácsikájával valami sokkal nagyobb gond van, mint azt az anyja és a többiek hiszi.”

Részlet a 4. fejezetből

„S azzal William hátat fordított ötévnyi emlékek. Bármely halandó ember beleőrült volna ennyire durván elhagyatott, magányos létbe, de nem így ő, aki a halhatatlansága révén nem is érzékelte az idő múlását. Láta, hogy a nap felkel, majd lenyugszik, mint ahogy figyelte az évszakok váltakozását is, a rügyek éledését és a környezet haldoklását, pusztulását, ám nem volt képes érezni az idő folyamának sodrását. A parton állt, s nem volt része a folyónak, mely a világon minden más embert a végzet felé terelt. Williamnek egy nap éppoly hosszúnak tűnt, mint egy esztendő. A teste nem jelezte semmilyen formában a múltást; nem öregedett, nem történtek meg a belsőjében azok a folyamatok, melyek mindenki máséban.

Egyedül a gondolatai folyását tudta érezni, s azok bizony tetemes súllyal nyomták a lelkét. Nem telt el nap, hogy ne jutott volna eszébe Elizabeth és a gyerekei sorsa – akik közül a legkisebb is, Philip már

huszonhat éves volt -, Skócia, előkelő élete, korábbi örömei, melyek húsba vájó fájdalommal hiányoztak neki. Mit meg nem adott volna egy ízletes lakomáért, egy átmulatott éjszakáért, egy csodálatos szépségű, finom hercegnőért, aki egyetlen csettintésre szét rakja a lábait előtte.

De immár majdnem huszonegy éve semmi köze nem volt a gyönyörökhöz, melyekre egykor úgy tekintett; ha öröklétűvé válik, bizony örökké tartani is fognak. Éjszakákon a tűzbe révedve előtörtek egykori bűnei, amik démoni táncot jártak körülötte a barlang gránitfalán, ám ezekkel nem akart szembenézni. Könnyebb és sokkal hozzáillőbb volt a sebei nyalogatása, az önsajnálásban való tobzódás. Bizony, a nagy de Carey gróf, aki imádott hatalmaskodni, parancsolgatni és gaz módon behálózni, most a saját tettei súlya alatt rogyadozott. Szinte belesüketült cselekedetei visszhangjába, melyek aztán a barlangi fészéknek akusztikájában kínzóan hatottak. A magány, a csöndes egyedüllét sokszorosan felerősíti a gondolatok hangerejét. Ezért is tart oly sok ember attól, hogy a saját maga társaságában legyen.

Ahogy egyre távolodott földmélyi otthonától, régi lova, Aurum jutott az eszébe. Szegény állatot úgyszintén csak otthagya egy tanyánál, akárcsak a ruháját. Tisztában volt vele, hogy nem tudna méltó módon gondoskodni róla, így hát megvált tőle, s gyalog folytatta sehová tartó útját.

Kisvártatva elért ahhoz a patakhoz, ahol rendszeresen fürdőt vett, kivéve, ha az időjárás nem

úgy engedte. Bármennyire is elvadult létezésbe zárta magát, erről a szokásáról képtelen volt lemondani. Eleinte éppúgy különösnek tartottam a viselkedését, mint régi személyzete, akik nem értették, miért vesz hetente illatos fürdőt. Amit a patakban művelt, az már nem piperkőc, tisztaságmániás hóbortja volt. Annál sokkal több. Persze hiba volna azt hinni, hogy szimbolikusan a bűneitől kívánt megtisztulni ebben a formában, dehogyis! Belelátva a fejébe tisztába kerültem vele; a benne óhatatlanul feltámadó lelkiismerettől próbált megszabadulni. Minden egyes fürdése egyben rutinszerű tisztálkodás is volt, ám lelki értelemben véve menekülés. Elfordulás a bűnei felismerésétől, és a bűnbánattól. Amint a patak sekély részén egymás hegyén-hátán lévő sziklákon átkelt, óhatatlanul is felvillantak előtte fájó emlékei, hogy elhagyta a családtagjait.”

Részlet az 5. fejezetből

„1350 elejéig élt Worcesterben, s dolgozott a katedrálison, amikor is a pestisjárvány elérte a várost. A munkások egyre csak fogytak, ahogy a halál kíméletlenül elragadta őket is. Az építkezés egyik napról a másikra leállt, s William azon kapta magát, hogy egy olyan települést hagy maga mögött, ahol a dögvész lett az új városbíró.

Egyfajta ösztöntől vezérelve tartott délnek, oda, ahol a pusztító járvány megvetette a lábát. Amint útnak indult, először Gloucesteren ment keresztül.

Megfordult a fejében, hogy ellátogat a Carey birtokra, megnézi magának a kastélyt... családtagjait, vajon élnek-e még. De nem mertte ezt megkísérelni. Rettegett attól, hogy találkozhat egy rég nem látott rokonával, s ha ő felismeri, hát mit mondjon neki? Igaz, William ekkoriban már egyáltalán nem úgy festett, mint régen; fejét rendszeresen beretválta, szakállát pedig csak nagy ritkán vágta. Egyedül a tekintete nem változott egy jótányit sem.

Gloucester megyében nagy ívben elkerülte egykori uradalmát, s tovább folytatta az utat Somerset, Dorset, végül pedig Devon kietlen vidékein át. Amerre csak járt, mindenütt pusztítást látott. A városok majdhogynem kongtak az ürességtől, hiszen minél sűrűbben lakott volt egy település, a pestis annál több lelket vitt magával a túlvilágra. Aki megtehetette, vidékre, minél ritkábban lakott helyekre menekült, de általánosságban véve sehol sem voltak biztonságban az emberek. A járvány bárhol felüthette a fejét, s ahol egy csírája megjelent, ott rövid időn belül mindenkit felfalt, aki az útjába került. Nem számított, ki született jobbagynak s ki nemesnek, mindegyikük felett ott lebegett Damoklész kardja.

Az élet megállt. Az emberek nem, vagy csak alig-alig dolgoztak. Aki még életben volt, bezárkózott az otthonába, s az Úrhoz fohászkodott irgalomért. Az éhínségtől legyengült emberek még könnyebb célpontjai voltak a betegségnek, egész családok haltak meg egy hét leforgása alatt, a csecsemőtől az aggig, mind egy szálig, s elfeledve oszladoztak a szobáikban,

hiszen alig akadt ember, aki vállalta volna a holtak elszállítását. Ha akadt is erre jelentkező, az kevés volt, s ennél veszélyesebb munkára nem is adhatta volna a fejét. Aratás volt ez, s a halál széles sarlója alig kímélt bárkit is. Csupán minden tizedik megfertőződött ember élte túl a betegséget. A többiek pár nap alatt elhunytak. Este még úgy tértek nyugovóra, hogy semmi bajuk nem volt, ám reggel már a halál torkában voltak.

Ahogy William egyre csak délnek tartott, két ízben is látott egy csapat flagellánst, akik magukat ostorozva járták a településeket. A lakosok ilyenkor kisereglettek az utcákra, s nézték a mazochista csoportosulást, akik azt gondolták, Isten haragszik az emberiségre, és csak úgy tudják csillapítani, ha saját magukat kíméletlenül megbüntetik.”

„Felidézte a szavaimat, amikor átadtam neki a halhatatlanság elixírjét; *jószívű emberré kell válnod. S hogy ennek gyümölcse mikorra fog beérni, az kizárólag tőled függ.*

- Jószívű emberré? – mondta fennhangon. – Az mégis mit jelent? Szolgáljak, ahogyan Isaac mondta? Nem leszek én mások bábja, játékszere, arról senki ne is álmodjon! Még mit nem!

William arra gondolt, hogy két torony létezhet az életben; az egyik az, melynek csúcsán ücsörgött, lógatta a lábát, s nem érdekelte, mi történik nála lentebb. Az alantas népség arra való, hogy használja őket, hiszen azok nem is emberi lények, csupán

eszközök. Ebből a magasságból aztán a létezés legaljára zuhant, s alaposan beütötte a fejét.

A másik torony valami egészen eltérő volt. Megfoghatatlan, nem anyagi, nem tárgyi. Inkább szellemi, lelki. Nem aranyból épült, manipulációval, harácsolással, ármánykodással és vérrel meg nem mászható. Hát akkor miként? Szolgasorssal? Megalázkodással? A saját jelleme kútba dobásával? Méltatlan helyzetbe kényszerüléssel? A gondolat is mélységes undorral töltötte el, hogy ő, pont ő fogja majd mások talpát nyalni.

William ekkor még valóban nem értette azt az egyszerű törvényt, mely valóban mozgatott mindent, amióta csak világ a világ; az ember csakis a szeretet révén emelkedhet, s a tudatlanság az, amely a mélybe taszítja.

Mivel nem jött rá a dolog nyitjára, mert nem is jó helyen és megfelelő eszközökkel kereste, felkelt a vályúról, s úgy döntött, visszasétál Isaac házához. Napszállta ideje volt már, s egészen be is sötétedett, mire visszaért oda.

A ház hidegebb volt, mint mikor legutóbb itt járt. Felment az emeletre, s benyitott a szobába. Az öregember mozdulatlanul feküdt, a szeme be volt csukva. Már Estherrel volt egy szebb világban.”

Részlet a 6. fejezetből

„Az évek óta időről-időre őt foglalkoztató kérdések addig nem tapasztalt, óriási súllyal nyomták a vállát. Új

kérdések kerültek felszínre a szíve legeslegmélyéről; miért nem kereste fel eddig őt? Miért nem írt legalább neki? Miért hagyta őt kétségek között, s miért nem merte soha rászánni magát arra, hogy csak annyit közöljen vele, szereti? William mindig is utálta szeretetet, még a gondolatától is irtózott, gyengeséget, sebezhetőséget, irányíthatóságot és akár konkrét életveszélyt is látott benne. A hatalma romba dőlésének kockázatát.

Azonban a sírjánál állva nem tudott uralkodni az érzelmein. Ezer és ezer kilométernyi mélységből egy szempillantás alatt napvilágra került egy mindig is elfojtott érzés, s ebbe belefacsarodott a szíve. Nem bírta tovább állni, önkéntelenül összecsuclottak a lábai, s leborult a sírhoz.

- Mindig furcsálltam – suttogott a hideg kőhöz -, hogy te, nővérem, kivontad magadat a rang, a hatalom és a vagyon bűvköréből. Sokáig megvetettelek ezért. Illetve, ennek álcáztam azt, hogy valamiért tisztellek emiatt. Te mindig más voltál. Más, mint bármily nemes hölgy és úr. Soha nem akartam és nem is tudtam volna olyan lenni, mint te. De mindig szerettem a másságodat.

A férfi megérintette a faragott betűket, s csak engedte, életében először, hogy gátlás nélkül előtörjenek belőle a szavak.

- Azt hittem, betegség lehetsz a számomra. Hogyha közel engedlek magamhoz, engem is mássá teszel, és úgy elveszítem az életemet. És Isten látja lelkem, avagy már ő sem, de nem telik el nap, hogy ne

sírnám vissza az egykori életemet, viszont... úgy hiszem, most már örülnék, ha jobban az életem része lennél. Ha engednék neked, időt és teret. Most nekem mindkettőből bőségesen megadatott, s pont most nem lehetsz már benne.

William szeme megtelt könnyel, s tudta, hogy a lány az ajtó távolságából szemléli őt, ezért nem hagyta, hogy sírni lássa. Némán, a bensőjében zokogott az eltékozolt idő kínját gyászolva. Alig van bármi, ami úgy tud fájni, mint a felismerés, hogy kincset érő időt pazaroltunk el, mely már sosem tér vissza – gondolta a férfi, s ennek ráébredése jobban fájt neki, mint akármilyen más.

A férfinak ekkor eszébe jutott az apró varázstárgya. Biztos volt benne, hogy egy újabb kis hasítás éktelenkedik most a domború üvegfelületen, s a köpenye titkos zsebéhez nyúlt.”

„Janette aludni próbált, de nem ment neki. Ahhoz túlságosan feszült volt. Csak ide-oda forgott a szalmazsákon, s félig lehunyt szemmel nézte a ládára helyezett gyertya lassan elfolyó viaszát. Amikor a férfi a kis helyiségbe lépett, érdeklődve nézett rá a lány.

- Sok van még hátra?

- Félúton vagyunk – William leült egy zsámolyra, s egykedvűen bámulta a kabin padlóját. A lány sokáig nézte őt, majd végül rászánta magát a dologra.

- Elmondok egy titkot.

- Tartsd magadban – pillantott rá a férfi. – Nem fogom megfizetni az árát annak, hogy nem titok többé.

- Ez így már kettőnk titka lesz.

- Nem érdekel! – emelte fel a hangját William.

- A szüleim nem a valódi szüleim – bökte ki Janette.

- Ez engem tényleg nem érdekel...

- Az apám egy szántó mellett talált rám. A bozótban feküdtem, egy pokróc volt rajtam, és csak sírtam és sírtam. De mindezt csak később tudtam meg, anyámtól. Amikor már majdnem ennyi idős voltam, mint most.

William nem nézett a lányra, de szótlánul hallgatta a történetet.

- Mindig is tudtam, hogy én más vagyok, mint a családtagjaim, akik valójában nem is voltak a családtagjaim. Szerettek, én is szerettem őket, és szeretem most is, és amikor megtudtam, hogy csak magukhoz vettek, elszöktem, hogy megkeressem a szüleimet. Aztán rájöttem, hogy ők a családom. Ők az otthonom.

A férfi ekkor végre ránézett, s próbálta megérteni, mit akar mondani a lány mindezzel.

- Családja csak egy van az embernek, otthona is csak egy van. És lehet, hogy én csak egy egyszerű falusi lány vagyok, nem tudok sokat, de azt tudom, hogy milyen, amikor másnak hisszük magunkat, mint akik vagyunk. Vagy másnak próbálja az ember mutatni magát, mint aki.

- Mit akarsz ezzel mondani?
 - Nem vagyok buta – mondta halkabban Janette.
- Látom, amit látok. Maga nem az, akinek mondja magát, és biztosan több köze van ehhez a családhoz, mint el akarja velem hitetni.
- Fogalmad sincs, miket hordasz össze!
 - Maga is egy közülük, ugye? William de Carey?
- tette fel a kérdést a lány, ami a családi kriptában történtek óta motoszkált benne.

A férfinak komoly gyakorlata volt a hazugságok hálójának szövésében, akárcsak a megtévesztésben és manipulációban, melyekkel mindig is az ujja köré tudta csavarni az embereket, ám most mégis egy kis pór lány, úgy tűnt, kifogott rajta.”

Részlet a 7. fejezetből

„Délelőtt értek Carlisle várába. Az eső enyhe zápora már bőrig áztatta Williamet, aki alsó öltözetében feszengett a rácsos kordély fémrúdjaiba kapaszkodva. Soha életében nem félt annyira, mint azokban a percekben, amikor átkeltek a vizesárok feletti hídon, majd a rabszállító megállt az erősség udvarán. Az őt kísérő katonák, és a vár helyőrsége olyan szorosan fogta közre, hogy esély sem mutatkozott a menekülésre. A külső udvart magas, vöröses színű falak övezték, amin íjászok strázsáltak; még ha ki is tudott volna törni az őt közvetlenül fogva tartók keze közül, a kaput rögvest bezárnák. Fogoly lett.

- Szálljon le! – szólt rá a kalapos férfi.

William kénytelen volt eleget tenni a felszólításnak, de a katonák azért segítettek neki, s úgy lerángatták a kordélyról, hogy a férfi a porba esett. Kikacagták, mire a kalapos csendre intette őket.

Megragadták és felnyalábolták a földről, majd egy második hídhöz vezették, mely a belső várudvarra nyílt, amit ugyancsak falak és tornyok erősítettek. A hurok egyre szorult William nyaka körül. Jobbra egy nagy torony magasodott, s ennek földszintjére taszították be; sötét folyosóra értek, lépcsőn mentek le, hideg és nyirkos levegő fogadta a férfit, majd kiszáratva egy másik folyosóra léptek, aminek végén cellák rácsait világították meg a falra helyezett fáklyák.

Az egyik cellaajtó nyikorogva feltárult, majd úgy belökték Williamet, hogy végigzuhan a szalmával borított kőpadlón. A zárka ezután hangos csattanással becsukódott.

- Még két másik delikvenst kell összeszednünk – szólt elégedetten a kalapos férfi -, aztán mindhármukat felkötjük. Addig arra kérem, tisztelettel, hogy legyen türelemmel, Lowell úr. De ne aggódjon, nem feledkezünk meg arról, amit tett.

Ezután fintorgó mosollyal távozott a nevetgélő kíséretével együtt. William haragosan nézett utána, s halkán szidta és káromolta őt, ahogy tudta. Felkelt a mocskos padlóról, leporolta magát, s körbepillantott a cellában. Az alig tíz lépés hosszú és öt lépés széles helyiségben fagyos volt a levegő, s egy szemernyi fény sem jutott be kintről, lévén, hogy semmi ablak vagy rés nem kínálkozott. A fáklya tompa világítása a cella

távolabbi sarkáig sem jutott el. Semmi reménye nem maradt arra, hogy kijusson ebből a kelepceből.”